

A revízió lehetősége. Változhatnak-e a határok ma?

A trianoni békeszerződés Magyarországot, a tökéletes földrajzi egységet, azaz a Kárpát-medencét egészségtelenül szétszabdalta. Isten alkotta a természetet, így annak törvényei Isten törvényei is egyben, a földrajziak épp úgy, mint a fizikaiak, kémiaiak, biológiaiak. Meg lehet ugyan sérteni őket, de a következmények nem maradnak el. A törvények érvényesülnek előbb, vagy utóbb. Az egység (földrajzi) szétdarabolása nemcsak a vesztesekre hátrányos, hanem a nyertesekre is. A terület pedig előbb vagy utóbb újra egyesül, helyreáll. Ez a földrajz törvénye. Előtte azonban lelki sérülést szül mindkét félben. Ilyen kóros lelki állapot ma is mérgezi a térséget. Erről **Kocsis István** bőségesen írt.

Trianon következményeit még ma is viseli az egész térség. Fontos azonban tudomásul venni, hogy maga a szerződés ma már nem érvényes. A második világháborút számunkra a párizsi béke zárta le, és határozta meg a későbbi időkre az élet feltételeit. Ezt a tényt kell szemünk előtt tartani megértve, hogy sokan elégedetlenségük kimutatása során Trianont említik, sőt okolják a mai helyzetért. Előzményként van valami igazság ebben, de ma már változást csak a párizsi békeszerződés megváltoztatásával lehetne elérni. Nézzük tehát sorjában a tényeket.

1920. június 4-én Trianonban Magyarországot öt sebbel sértették, keresztre feszítették. Talán nem véletlen, hogy Urunk Jézus Krisztus ugyancsak öt fő sebet viselt, s ez a szörnyű jogtalanság bennünket az ő szent Szívének ünnepeén ért. Nem lehet véletlen, rámutat arra, hogy a magyarság, valamint országa egyben a kezdetek óta a Nagyasszony tulajdona. A gonosz és az őt szolgálók el akarják pusztítani, egész történelmünk erről szól. Csúcspontja Trianon, amit a sötétséget szolgáló szabadkőműves erők szabadítottak ránk. Tervük azonban nem sikerült, de ugyanakkor le is lepleződtek, és így a történelem igazi értelme tárult fel, Márai csodálatos meglátásában: „Népek Krisztusa Magyarország”.

Szomorú, hogy a barátok sem mertek kiállni értünk, ahogy Érte sem keresztre feszítésekor. Mire gondolok? Az egyik megtagadta, a másik elárulta, a többiek elfutottak. A mi esetünkben pedig az első, aki nem állt mellénk, sőt új sebeket okozott Lengyelország. Árva és Szepes megye kis részét hozzá csatolták. Igaz a békeműben jelentős szerepe nem volt, akkor nyerte vissza független államiságát. A területet azonban elfogadta minden megkülönböztetés nélkül. A békeszerződést aláírta, de sohasem ratifikálta, mert a szejm (lengyel országgyűlés) ezt már nem engedte. A második a Szentkorona állama Horvátország, döntését még a tárgyalások megkezdése előtt tudomásul vette

a magyar országgyűlés. Kifogást nem emelt az ellen sem, hogy csatlakozott a Szerb-Horvát-Szlovén királysághoz. A „külön test” (corpus separatum), Fiume így oda kerülhetett, bár nem sokkal később **D’Annunzio** olasz költő szervezte népi megmozdulás Olaszország részévé tette. A harmadik „barát” a „sógor” Ausztria volt. Igaz először vonakodtak az Őrvidéktől, inkább Németországhoz csatlakoztak volna, de később némi kezdeti „rábeszélés” után elfogadták. Majd nagyobb területről álmodtak, ez azonban a magyar hazafiak ellenállása miatt már nem sikerült. Három seb tehát megvan. A negyedik Csehszlovákia. Érdemes lenne ezt is elemezni az ötödikkel, Romániával, de erre most itt nincs hely és idő.

A békét természetesen a szomszédok egyedül nem kényszeríthették ránk, a fő ok a nagyok akarata és magatartása volt (lásd a fentebb már említett gonosz erőket). A határok, s ezzel egyes feltételek nagyon hamar megváltoztak. Igaz a szerződés elvileg nem zárta ki a későbbi revízió lehetőségét, sőt kisebbségvédelmi kitételeket is mellékeltek hozzá. Ezek reményében fogadta el a nemzetgyűlés Trianont. Más kérdés, hogyan lehetett volna kikényszeríteni ezeket a feltételeket. A határok nagyon gyorsan megváltoztak. 1921-ben népszavazás döntött Sopron és környéke hovatarozásáról, s ez lényegében már a trianoni békeszerződés megváltoztatása volt. Itt azonban még nincs vége. 1923-ban 10 határ menti község, némelyik horvát, illetve német többségű volt, térhetett vissza a lakosság ellenállása miatt Ausztriától Magyarországra, ez történt Salgótarján mellett kettővel, illetve már kicsit előbb, 1922-ben Gömör megyében.

Semminő békés módosítás nem vezethetett eredményre, mivel az utódállamok a maguk részéről még a kisebbségvédelmi szabályozást sem tartották be. Görcsösen ragaszkodtak az elért határokhöz, a Népszövetség pedig nem tett semmit. A nemzetközi erőviszonyok megváltozása viszont már komoly revízióhoz vezetett. Ebben elsősorban a baráti (fasiszta) Olaszország szerepe volt jelentős. Németország fanyalogva vett részt benne, jóval kisebb területet kívánt adni. Franciaország és Nagy Britannia elismerték ugyan, de az eljáráson megjelenni nem akartak. Ez volt az első Bécsi döntés. Utána fegyveres akcióra került sor Kárpátalján, amit később mindenki tudomásul vett. A második Bécsi döntés ugyan már a háború alatt történt, de ezt sem vonta akkor senki kétségbe. Fontos a figyelmet felhívni arra, hogy ezek döntőbíró-sági határozatok voltak, és nem Magyarország kérte őket! Az események következtében a Trianon létrehozta mesterséges államok közül Csehszlovákia és Jugoszlávia (Szerb-Horvát-Szlovén Királyság utódállama) felbomlott. Az önálló Szlovák és Horvát állam csak a háború alatt létezett, de Trianon érvényét végleg megszüntette.

Ennyit feltétlenül le kellett írni az első világháborút lezáró békeszerződésről. A második viszont számunkra a párizsi békével ért véget, ami sokkal rosszabb, szigorúbb, mint az előbbi. Elvette mind a bécsi döntések adta, mind a fegyveres úton szerzett területeket, valamint további három községet Pozsony alatt. (Mellesleg ez tette később lehetővé a Duna elterelését.) Oriási jóvátételi kötelezettséget tett a vállunkra. Teljesíteni nagyon nehéz volt,

mert az országot a háború teljesen tönkre tette. Nemcsak az átvonuló hadseregek fosztogattak, szerelték le az üzemeket, hanem a Szovjetunió intézményesen hordta el a nemzeti vagyont. Németország a háború alatt jelentős tartozást halmozott fel velünk szemben. A Szovjetunió ugyan támogatta erre vonatkozó igényünket, de a két másik szövetséges mereven ellene szegült, így a sok milliárdos aranypengő adósságot nem kaptuk meg, pedig az jelentősen javított volna tönkre ment anyagi állapotunkon. Eerre az alapra nehezedett a békeszerződés meghatározta háborús jóvátétel, amit a győztesek mellett még Csehszlovákia, Jugoszlávia is kapott. Amikor Magyarország belépett a háborúba ezek az államok már nem léteztek, így nem is harcolhattunk ellenük, de később mégis fizetnünk kellett nekik. Szlovákia és Horvátország ugyanúgy hadat üzent és rátámadt a Szovjetunióra Németországgal szövetségben, mint Románia, mégis a győztesek közé sorolták őket. Mi álltunk ellen legtovább, mégis minket büntettek a legszigorúbban. Ausztria, igaz Németország részeként (egyébként Csehszlovákia is az volt), ellenállást nem fejtett ki, a háború után önállóságát helyre állították. Valami hasonlóság fennáll az első világháború végi helyzettel, hisz akkor az eredetileg hadviselő Osztrák-Magyar monarchia része, sőt vezető része Ausztria területet kap Magyarországtól. Csehszlovákia ugyanennek a monarchiának része, s mint ilyen vesz részt a háborúban. Hozzácsapják Magyarországot északi részét, és Csehszlovákiaként győztesnek és szövetségesnek nyilvánítják. Visszatérve a második világháború utáni helyzethez a győztes szövetségesek megszállás alatt tartják a veszteseket a békeszerződés megkötéséig, majd utána már egyedül a Szovjetunió marad, pedig hidegháborút folytat egykori szövetségesei ellen.

A két béke különbsége ezzel a helyzettel jellemezhető. Továbbá most már nincsen semminő kisebbség védelmi előírás. Az egyéni szabadság elegendő, gondolták a nyugati szövetségesek, de annak megvédéséért nem tettek semmit. Más kérdés, hogy tehettek-e volna egyáltalán. A Szovjetunió kényére kedvére bolsevizálta a rá hagyott államokat. Ezt azonban nemcsak a legyőzött Magyarországgal, hanem az átállt Romániával, valamint a valóban szövetséges Lengyelországgal, Csehszlovákiával is megtette. A blokk egységgé vált, ebben már nem a békeszerződés idején aláírt szabályok érvényesültek. Megjegyzendő azonban – tekintve hogy a hatvanadik évfordulót ünnepeljük – Románia fegyveresen is részt kívánt venni a magyar szabadságharc leverésében, illetve a nemzetközi (menedék) joggal ellentétben kiadta Nagy Imrét és társait. A határok viszont véglegessé váltak. Az ellentétek ellenére mindkét oldal elfogadta a „status quo”-t, sajnos 1956. október, novemberében is. Ezek után reménytelenné vált bárminő álmódosítás határmódosításról, revízióról. Brezsnyev – nem tudjuk mennyire komoly - kezdeményezését maga Kádár akadályozta meg Kárpátalja átengedésében, illetve a Vörös Hadsereg kivonásában. Az enyhülés korszaka a hetvenes években javította a viszonyokat, a légkör elviselhetőbb lett.

1974-ben Helsinkiben szabályozták, véglegesíteni akarták az európai határokat. A konferencia ezt mondta ki, módosítani, változtatni nem lehet. Azóta

minden revízió ellenes erő erre akar, s tud hivatkozni. A '90-es évek változásait igyekeznek úgy magyarázni, hogy azok belső határok voltak. Ez természetesen csak részben igaz. Voltak olyan módosítások, melyek harcok után, vagy megállapodások révén történtek. Másrészt maga a szerződés sem zárja ki az államok egymás közötti megállapodását. Sőt: „...a határok változtathatatlanok, kivéve a döntőbíráskodás esetét...” Álljunk meg itt egyetlen pillanatra. Nemde a két bécsi döntés annak idején ugyanígy született! Ráadásul minden esetben az ellenoldal kérte! Ez természetesen csak analógia alapján említhető, hisz ma egyik érintett ország sem egyezne bele. Nemcsak a határ változtatását ellenzi, hanem a területi önrendelkezést (autonómiát) is. Helsinki akkor veszítette el megfellebbezhetetlen jelentőségét, amikor a kilencvenes évek kezdetével az addigi világrend összeomlott. Államok szűntek meg, és újak keletkeztek. A két szuperhatalom helyett egypólusú világrend jött létre. A változás azonban nem állt meg itt, egyes közép hatalmak megerősödtek, nagy hatalmakká váltak, úton vannak a szuperhatalmi státusz felé. Szövetségük a ma egyeduralkodó USA helyzetét kérdőjelezi meg. Mindez nem maradhatott hatás nélkül az európai egyensúlyra. Lehetőségeinket csak ebben a távlatban ítéldhetjük meg. Először vegyük szemügyre a kilencvenes éveket, hiszen önrendelkezésünk részbeni visszaszerzése elvileg megnövelte mozgásterünket.

Megbukott a kommunizmus Kelet-Európában. Szabad mozgás, önállóbb cselekvés következhetett volna, gazdasági és ideológiai béklyók szűntek meg. Ugyanakkor Nyugat-Európa és az Amerikai Egyesült Államok mohó étvágygal, s a valamikori gyarmatosítók új lendületével vetette magát a térségre. Érdekek ütköztek, feltámadt a már halottnak hitt nemzeti érzés. A Szovjetunió kivonta csapatait, felbomlott immár másodszor a mesterségesen létrehozott szabadkőműves mintaállam Csehszlovákia. Ez a változás legalább békésen zajlott. Kilencvenegyre maga a behemót bolsevik állam is alkotó elemire esett szét. Szerencsére ekkor sem törtek ki helyi háborúk, csupán kisebb konfliktusok keletkeztek. Nem így történt Jugoszláviában. Először Szlovénia vált ki, ekkor még csak néhány lövés dördült el. Horvátország azonban már kemény harcokat jelentett. Első lépésben a szerbek gyilkoltak, és akadályozták az önállóságot. Majd a horvátok ütöttek vissza és felszabadították országuk területét, mellesleg sok szerb elmenekült eredeti lakóhelyéről, egy részüket a horvátok üzték el. Kifejezett népiirtással járt a Boszniában zajló háború. A helyzet ma is labilis, jóllehet nemzetközi megegyezéssel zárultak le a harcok. Macedónia kisebb konfliktusokkal vált ki, Montenegró népszavazással teljesen békésen. Ezek után maga Szerbia került sorra, komoly harcok és nemzetközi beavatkozás után lett önálló Koszovó. Az összetákolt állam tehát szétesett tengernyi szenvedés, harc és halál után.

A három szétesett ország azonban a párizsi béke aláírója volt. Jogilag természetes, hogy a szerződést aláírók között a szerződés megszűnik, ha a szerződő felek már nem léteznek. Új szerződést kellett volna kötni a jogutóddal. A változások csaknem azonos időben következtek be. Az akkori magyar kormány végzetes hibát? – bűnt! követett el. Barátsági és együttműködési szerződést kötött Ukrajnával. Ez ugyan jogutód volt, de előtte soha sem létezett. Így béke és nem barátsági szerződést kellett volna kötni.

Magyarország akkori vezetése nem vette figyelembe a Kárpátalján történt népszavazást, lemondott örökre a határ megváltoztatásáról, nem írt elő autonómiát, s később sem élt a felülvizsgálat lehetőségével. Az országgyűlés észrevételei miatt ugyan megígérte, hogy hasonló szerződést nem köt. Nem tartotta be! Csehszlovákia megszűnése után ismét alapszerződést kötött, ezúttal Szlovákiával.

Nem volt tekintettel a történelmi előzményekre, hisz Szlovákia létezett a második világháborút közvetlenül megelőzően, majd alatta is. Az új békeszerződésben a valamikori határ kellett volna, szerepeljen, vagy a határ mellett egy tömbben élő magyarok népszavaztatása után kialakuló. Ha ez sem, akkor a felvidéki magyaroknak legalább önrendelkezést lehetett volna kikötni. Szlovákia NATO-hoz csatlakozásakor még egyszer megnyílt a lehetőség - vétóval kikényszeríteni, ezt azonban elmulasztotta. Sőt a Duna elterelését nem akadályozta meg, a vele járó határ (a párizsi határ a folyó sodorvonala) módosítást pedig nem fogadta el.

A horvátok a háború során tett segítségünkért cserében felajánlották a drávaszögi határ kiigazítását, kormányunk ezt szintén elhárította. Szerbiát ugyan figyelmeztette, hogy a béke nem vele, hanem Jugoszláviával kötött meg, de egyebet nem csinált. Befogadta a menekülteket, de az ottaniakat nem védte meg. Félő, hogy Szerbia EU-hoz történő csatlakozásakor hasonlóan fog eljárni, holott Románia már most jelezte, hogy az arumunok, vagy másként kucovalahok ügyében vétóval fog élni, ha a szerbek nem biztosítják jogaikat.

A magyar kormány Romániával alapszerződét kötött, amiben lemondott minden területi követelésről, de helyette semmit nem igényelt. Így lényegében a székely önrendelkezést sem támogatta, amit Románia NATO és EU csatlakozásakor elérhetett volna, ha él vétó jogával. Nem esett szó sem az 1956-os árulásról, sem az állandó szerződésszegésekről. Románia ugyanis fennállása óta (1859) szinte minden nemzetközi szerződését megszegte. (Most egy kanadai történész írja, hogy hetven év alatt hatszor fordult elő, ez azonban tévedés, mert nyolcszor, és ha a második világháború utániakat is számítjuk, akkor hozzávetőleg tizenegyszer.) Románia ragaszkodik ahhoz, hogy Magyarország mondjon le minden területi igényéről, de maga ilyenekkel áll elő Moldáviával szemben. Bárók (Moldávia) csak Moldovával lennének hajlandók egyesülni, Bukaresttel, azaz Romániával nem.

Gelu Pateanu „Soha románok nem mondták egymásról, hogy románok, annál is inkább, mert ez a kifejezés, hogy rumin, az tulajdonképp jobbágyot jelentett románul. Moldvában Vecin-nek hívták, azaz szomszédnak. Havaselve ruminnak hívták a jobbágyot. Mindig úgy nevezték magukat, hogy én moldvai vagyok, én havaselvei vagyok, én erdélyi vagyok, sőt aztán a két másik az erdélyi románokat ungureannak hívta, azaz magyar honinak.” ... „Erdély magyarságát, sőt népét szeretnék felszámolni, de legalább elsúlylyeszteti a legalsó balkáni szintre. Nekik nem Európa kell, nem is Európa Ház, hanem bármi áron és kizárólag – Nagy- Románia.” Velük szerződést kötni?

Pillanatnyilag az elmulasztott lehetőségeket szemlélve, maradt-e valami kilátásunk? A népességi adatok kétségbe ejtőek. Mind Szerbiában, mind

Romániában, mind Szlovákiában, az utóbbi kettő EU-tagsága ellenére folyamatos népirtás folyik elsősorban adminisztratív, jogi és más eszközökkel. Alkalmassint a megfélemlítéstől, kisebb pogromoktól sem riadnak vissza. A magyar diplomáciának nem sikerült a bebörtönzötteket kiszabadítani, a régebbi elítélteket rehabilitáltatni, az elorzott magán vagy akár egyházi, illetve közösségi ingó és ingatlanokat visszaadni, nemzetközi segítséggel sem. Pontosabb a fogalmazás, ha megemlítjük sem az Európai Bíróság, sem az EU magyar érdekeket nem hajlandó figyelembe venni. Nem törődnek azzal, hogy adott terület nemzetiségi jellegének erőszakos megváltoztatása emberiség elleni bűncselekmény, ami nem évülhet el.

A népszámlálásokkor nem a valós adatokat hozzák, hanem az adott ország érdekeinek megfelelően manipulálják az adatokat. Például 1992-ben Románia lakossága nem a megadott 22.760.449 fő, hanem csupán 19 millió néhány-százezer. „... Ehhez tartozik: a statisztika készítése Romániában a következő utat járja be: a helybeliek összegyűjtik az adatokat, beküldik a megyeközpontnak, az megküldi Bukarestnek, Bukarest pedig visszaküldi minden helységnek a rá vonatkozó hivatalos statisztikát...” – Bartis. A nemzetiségi felmérések Szlovákiában és Szerbiában sem korrektek. A múlt folyamatosan kísért. Reszlovakizáció, erőszakos kitelepítések, előtte tömeggyilkosságok – ezek nyomait napjainkig sem mindenütt sikerült feltárni, a Benes-dekrétumok életben vannak. Délen, ahol a magyarok döntő többsége él alig van beruházás, nincs új munkalehetőség, stb. Szerbiában folyamatos az néha spontán, máskor erőszakos betelepítés és a magyarok elűzése.

1990 körül lett volna lehetőség másmegoldásokra is. Az arányok jobbak voltak, valamint a nemzetközi helyzet is. 1990 szeptemberében Genfben „titkos” tanácskozást tartottak szovjet és német szakértők részvételével *„Közép-Európa földrajzi, politikai problémái”* címmel. Itt született állítólag a következő szöveg, amit több újság is leközölt. Néhány pontjának lényegét említyük: *„A Szovjetunió nem fogja akadályozni Csehszlovákia felbomlását.”* *„Tekintettel arra, hogy ha Magyarország hajlandó volna megőrizni a politikai és gazdasági stabilitást a Duna-menti régióban, a Szovjetunió és az NSZK nem fogja akadályozni a trianoni szerződésig érvényes eredeti magyar határok visszaállítását.”* Ehhez az NSZK gazdasági segítséget nyújt, hogy az élet-színvonal vonzó legyen a szlovákok számára. A Szovjetunió nem ellenzi Jugoszlávia felosztását. Nem fogja akadályozni, hogy Kárpátalja Magyarországhoz csatlakozzék. Ez a kiindulási helyzet változott meg az atlantista, szabadkőműves körök behatására. Ők méltó utódai a Trianont létrehozó nagyoknak, illetve a Teheránban, Jaltában, Potsdamban megállapodó illuminátusoknak. Számukra Magyarország mindig célpont volt, s mindmáig az is maradt. Lásd a tanulmány elején írottakat.

Az eddigiek alapján a változáskor, illetve közvetlen utána adódó lehetőségek kimaradtak, s a körülmények rendkívül kedvezőtlenül alakultak. Magyarország adóssága nőtt, mozgástere rendkívül leszűkült. Míg akkor lelki energia, remény, változásért munkálkodás vágya töltötte el az embereket, addig a látottak és tapasztaltak alapján ma fásultság, közöny uralkodik. Nemcsak

mi, hanem szomszédok is, kiábrándultunk a nyugati demokráciából, európaiságból, liberalizmusból. Nem akarunk ortodoxok, politikailag korrektek, más-ság- tisztelők lenni. Szeretnénk magyarok, lengyelek, csehek, szlovákok, stb. maradni. Egység a sokaságban – ez a vezérelvünk. Múltunkból építenénk jövőnket. A legújabb idők mutatják meg, hogy ez a térség együtt kell, működjék, ha nem akar **Bangha Béla** atya szavaival európai gyarmat lenni. Ezek a szavak közvetlenül Trianon után hangzottak el, de sajnos ma is időszerűek. 1990-ben rossz utat választottunk. Nem a földrajzi egység törvényszerűségét követtük, hanem szirének hangjai után mentünk, s így a szirtek közé tévedtünk.

A külső körülmények kényszerítene arra, hogy harcunkat, mint egykor a török ellen, most a muszlimok ellen együtt vívjuk meg. Senki se gondolt arra, hogy a Visegrádiak ilyen szoros szövetségbe kényszerülnek a Nyugat és a kontinens foglalkozó ellen. Ugyanakkor „Európa” a másik oldalról támad bennünket.

Ukrajna szétesőben, Románia pedig nem tudja Moldáviát lenyelni. Amerikai védelme nem valósul meg, de végzettszerűen cibálja az orosz medve bajuszát, pedig tudhatná, hogy a „medve nem játék” - ahogy mondják a széke-lyek. Négy millió román vándorolt Nyugatra dolgozni, egyre többen viszik a családjukat, ugyanakkor – bár tagadják – három és fél millió, de lehet, hogy jóval több cigány él közöttük. Erdélyben egyre erősebb mozgalom szeretné az önálló, de legalább autonóm Erdélyt. A jóslatok beteljesednek. Az utolsó még épp Trianon megnövelte állam napjai meg vannak számlálva. Az USA már nincs abban a helyzetben, hogy megvédhesse.

Németországot, Angliát, könnyű volt bizánci módon becsapni Oroszország azonban szellemileg ugyancsak onnan származik. Az első világháborúban még könnyen elárulták, de hamar visszavette jussát. Orvul meg lehetett újra támadni, ám a vége, megint csak vereség. Ők (az oroszok) pedig nem felejtettek.

Népesedési helyzetünk sokat romlott 1910 óta. A Kárpát-medencében 54,55% volt a magyarok aránya az akkori népszámlálás szerint. A 2010-i alapos felmérés és területekre történt lebontás alapján 42,6%, s ezen a területen a legtöbb. 1869-ben az arány 43% volt, csaknem annyi, mint most. Ha arra gondolunk, hogy a párizsi béke szomszédos aláírói már nem léteznek, s az előbb említett arányok állnak fenn, akkor a helyzetünk ma reménytelibb, mint volt 1920-ban és azt követően. Az EU, amennyiben jelen politikáját folytatja, halálra van ítélve. A kérdés csupán az, hogy ez mikor következik be.

A valamikori Osztrák-Magyar Monarchia területén ma létező államok egyre szorosabb együttműködésre kényszerülnek, ha fenn akarnak maradni. A szorosabb kapcsolat és az együttműködés, csak idő kérdése. „Közös gazdasági, kulturális, állami egység” a jövő – ahogy ezt a cseh kereszténydemokraták első kongresszusukon 1990-ben megfogalmazták. Ugyanez a légkör uralkodott 1993-ban Poznanban, a polgármesterek találkozáján. A Kelet-Európából jöttek inkább egymás között szerettek volna maradni, mint a közös Európába elszigetelten belépni. Sajnos nem így történt. Ma huszonhárom év

késéssel indulunk, s rengeteg hátrányt kell ledolgoznunk, amit ebben az időszakban szedtünk össze.

Jelenleg Magyarország és a szomszédok kapcsolatát különösen az eltelt idő alatt kialakult „trianoni pszichózis” nehezíti meg. Erről Kocsis István sokat írt, nem térünk ki rá. Sajnos ez a néplélektani jelenség iszonyú károkat okozott. Mind Szlovákia, mind Románia, mind Szerbia területén emberiség elleni el nem évülő bűnök történtek. Mindenütt volt magyar írtás, elüldözés, kitelepítés, erőszakos betelepítés. Az arányok a különböző módszerek között ugyan eltértek az egyes országokban, de a terület megtisztítása mindenütt cél volt. A lelki terroron túl, anyagi megszorításokkal, adminisztratív eszközökkel igyekeztek a magyarokat háttérbe szorítani. Iskolákat, sokszor templomokat is, kastélyokat, kulturális létesítményeket vettek el. A törvényeket egyoldalúan kettős mércével alkalmazták, időnkint ma is így tesznek. Fő oka ennek, hogy a lélek mélyén ott rejtőzik a bűn tudata. Érzik, hogy a terület nem illeti meg őket, nem tisztességes úton szerezték, az Isten és a természet törvényeivel állnak szemben. A hamis nemzet tudat pedig a lelkiismeretet nem képes kioltani. Bizonyos értelemben mindez főként a románokat és szlovákokat érinti. A bennük élő kisebbségi érzés készteti őket túlkompenzálásra. Ezt leküzdeni roppant nehéz. Sajnos még a keresztény vallás sem képes megszabadítani őket. Igazolandó a helyzetet, hamis történelmet gyártanak maguknak, s az ifjúságot arra tanítják. Az igazságig, hosszú út fog vezetni.

Mit tehetünk mi? Hogyan segíthetjük ezt a beteg, elmérgesedett helyzetet egészségessé tenni? Nem hallgathatunk, nem hagyhatjuk szó nélkül a jog sértéseket. A múltat fel kell tárnunk. A még ott élő testvéreinket meg kell védenünk. Szellemi és anyagi segítséggel nemzet tudatukat, önérzetüket meg kell erősíteni. Érezniük kell, hogy nincsenek egyedül. A közép-európai egységet csak erős és egészséges nemzet szolgálhatja. Az idő most elkezdett nekünk dolgozni. A magyar küldetés újra égetően megmutatkozik. Sorsforduló következik, ahol végleg elbukik a liberalizmus, a gyarmatosítás. Az marad életben, aki meg tudja védeni magát és területét a külső, s ezúttal közös ellenségtől. Szomorú, hogy csak így mondhatjuk, de mind az iszlám, mind a cionizmus, mind az amerikai imperializmus a valódi keresztény Európa ellenségei. Mi, akik Európa középső és keleti térségében élünk pontosan érezzük ezt. Miután a nyugati félen élők ezt nem látják, külön utat kell járnunk. Másrészt a törvényeket be kell tartanunk, mert az élet nem szállhat szembe a természettel (a földrajz is része annak).

Befejezésül még azt tehetjük hozzá, hogy a hatvan éves évforduló (1956–2016) történelmi hivatásunkra figyelmeztet. Európát megvédeni az iszlámtól, bolsevizmustól, hamis önmagától Ezt tette Hunyadi, a magyar leventék, a pesti srácok. Ezt kell ma megcsinálnunk itt Közép-Európában. Ez ugyanakkor teljes revíziót jelent. Közép-Európa magja Magyarország. Így nem a határok lesznek átjárhatóak, hanem egyáltalán nem lesznek határok.